

23/2 Prædiken til fastelavnssøndag 2020. Lukas 18,31-43.

Det er fastelavnssøndag.

Tid for spas og løjer, udklædning og fastelavnsboller. For nu kommer fasten og forberedelsestiden op mod påske. Det kræver en stødpude af fede og søde spiser at stå imod med, nu hvor vi skal faste og ikke spise kød, æg, smør og fløde fra nu af og frem til påske. Eller – sådan er det jo ikke mere. Moderne mennesker er forbi denne religiøse inddeling af året, dette liv i en cyklus ud fra Bibelens anvisninger. Det går ellers ifølge Bibelen helt tilbage til dengang, da Gud skabte verden. Tilbage til dengang, da Gud skabte lysene og satte dem på himlen: det største lys, solen, til at lyse om dagen, og det mindste, månen, til at lyse op om natten, og stjernerne. Og disse lys skulle menneskene bruge til at fastsætte festtider, dage og år. Gud satte en ramme om tiden, så vi ved, hvornår vi er hvor. Ellers blev vi vel skøre af at svæve rundt i evigheden og uendeligheden.

Forleden dag fik jeg ordene fra en Anne Linnet sang på hjernen. Den er helt tilbage fra albummet "Min sang", der udkom i 1989. Dét, som også indeholder sangen "Lille Messias". Men dén sang, jeg taler om, hedder "Time og Dag og Uge".

Teksten lyder:

*"Min tro er ikke en svada
indviklet, knudret og lang
Og slet ikke nu i dag da
min tro er min sang
på denne forbløffende klode
der er som en prik på en node.
Time og dag og uge
Dem får vi lov at bruge
Stjerner og sol og måne
Dem får vi lov at låne".*

Det var vers 1, med omkvæd.

Gud har lagt tid og rum til rette for os, så vi i det mindste kan se os selv have en plads i uendeligheden.

"Min tro er ikke indviklet", synger Anne Linnet.

Vers 2 lyder sådan her:

*"Min tro er min sang og stemme
her hvor jeg har min gang
Her har jeg endnu hjemme
Her er min tro min sang
til denne forbløffende klode
et umotiveret gode.
Time og dag og uge
Dem får vi lov at bruge
Stjerner og sol og måne
Dem får vi lov at låne".*

"Min tro er min sang", synger Anne Linnet.

Og så er der vers 3:

*"Min tro er en tillid til verden
et gavmildt og underfuldt sted
Som rækker mig
glæden og smerten
Det hele vil jeg ha' med
på denne forbløffende klode
mer rig end vi drømte og troede.*

*Time og dag og uge
Dem får vi lov at bruge
Stjerner og sol og måne
Del får vi lov at låne”.*

”Min tro er en tillid”, synger Anne Linnet. En enkel, tillidsfuld tro, En tro, der kan synges, sådan som vi gør, når vi synger salmer. Anne Linnets sang er netop en sang, ikke en salme. Den nævner ikke Gud med et ord. Alligevel handler den om tro, fordi vi nok fornemmer, at Gud er dén, der står bag ”denne forbløffende klode”, som nævnes i alle 3 vers.

Og Gud er dén, der står bag time, dag og uge – og stjerner og sol og måne. Tid. Og rum. I dag har vi hørt om dengang, Jesus var på vej til Jerusalem. På vej mod sin korsfæstelse, død – og opstandelse. Han går ikke bare med blikket rettet stift mod sit mål. Jesus gør undere undervejs. ”Han kunne ikke gå forbi”. Jesus helbreder en blind mand, der sad ved vejkanten. Gud nævnes ikke med et ord – i starten af beretningen. Først i beretningens 2 sidste sætninger får vi at vide, at det er Gud, der står bag helbredelsen, som Jesus har udført.

Jesus sagde til den blinde mand: *”Bliv seende, din tro har frelst dig”.*

”Straks kunne han se, og han fulgte Jesus og priste Gud. Og hele folket så det og lovpriste Gud”.

Hans tro var ikke indviklet. Hans tro var enkel, baseret på tillid til Jesus, og den mundede ud i lovprisning og sang. For det var Gud, der stod bag miraklet. *”Menneskesønnen”* kalder Jesus sig selv i starten af beretningen. *”Davids søn”* kalder den blinde mand ham i starten af beretningen.

Gud nævnes ikke med et ord. I starten af beretningen. Men i slutningen af beretningen, da miraklet er sket, da nævnes Gud ved navn 2 gange.

Da er Jesus ikke længere en almindelig, jødisk mand, der er på vej til påskefest i Jerusalem med sine venner, for at fejre den traditionelle, jødiske påske. Da er Jesus dén Messias, som de har ventet på så længe. Han er dén Messias, der skal sejre og herliggøre Gud. Det skal ske gennem hans menneskelige lidelse og død. Og det skal munde ud i hans opstandelse, fordi han er Kristus – Guds Søn. Han kom til os, fordi Gud ville vise sin nåde mod menneskene. For menneskene gør ikke altid, hvad godt er.

I går aftes så jeg en uhyggelig film på TV. Ikke en uhyggelig film i form af en gyser. Men en realistisk og dermed endnu mere uhyggelig film, som var en gyser, fordi den handlede om narko, druk, vold og vanrøgtede, omsorgssvigtede spædbørn.

Og en velmenende politimand og far midt i kaos. Hvem er de gode, og hvem er de onde? Det var ikke ligetil at se. Filmen hed *”En chance til”*. En næsten evangelisk titel. Instruktøren var Susanne Bier, og hun er altid god for film, hvis billedside kan blive ved med at plage en sart sjæl. Tænk blot på *”Hævnen”*, hvis I kender dén. *”Hvorfor slukker jeg ikke”*, tænkte jeg ved synet af det sultne og skrigende lille barn, der lå indsmurt i sin egen afføring. Fordi jeg vidste, der var en pointe, som jeg måtte se. En pointe om, at der kan komme indsigt og en mærkelig form for næstekærlighed og håb ud af det dybeste mørke i et menneskeliv. Det gjorde der også her, selvom det kostede virkelig dyrt. Ét lille barn måtte dø, og et andet fik livet givet tilbage. Og dét sjælfulte liv, der var i det overlevende barns øjne var dét, der gav håb for filmens medvirkende. Og på forunderlig vis også håb for alle os mennesker. Gud blev ikke nævnt med et ord i dén film.

Men i de sidste to scener var der ingen tvivl om, at Gud var der.

Midt blandt menneskene.

Amen.

Salmer:

192: [Hil dig, frelser og forsoner](#)

173: [Ét vidste han om vejen frem](#)

163: [Fuglen har rede, og ræven har grav](#)

52: [Du, Herre Krist](#)

217: [Min Jesus, lad mit hjerte få](#)